

da ikke kan bestemmes ringere end til de i Forslaget gjenoptagne 50,000 Rd. aarlig.

Ministeriet skal næst at henvise til de af den i sin Tid nedfattede Commission givne Motiver til sammes Forslag jfr. Rigsdagstidenden 1868—69, Tillæg A., Sp. 2025 et sequ., gaae over til nærmere at paapege og motivere de Puncter, i hvilke det nu foreliggende Forslag afviger fra det i forrige Sæssion fremlagte, saaledes som dette under Sagens Behandling i Folkethinget er bleven modificeret.

ad §§ 1 og 2.

Uforandrede.

ad § 3 og 7.

Forsaaibdt Ministeriet i disse to Ser har udeladt Bestemmelsen, som gif ud paa et Maximum for Lønningerne, skal man bemærke, at naar der, som Tilfældet er i § 8, er givet en Maximumbestemmelse for det Beløb, de contractsmæssige Lønninger i det Hele ikke maae overstride, forekommer det Ministeriet, at der herved allerede er optaget alt, som Forholdet kræver. Det forekommer Ministeriet indlysende, at, naar Theatrets finansielle Stilling ordnes saaledes, at det kun med Anvendelse af den strengeste Orden og Deconomie kan opfylde de Krav, der stilles til det for paa en værdig Maade at see den dramatiske Kunst repræsenteret paa den Danste Scene, vil Bestyrelsen i Forening med Ministeriet have den største Opfordring til at være nøieføende med Bestemmelsen af de enkelte Lønninger, og være henvist til ikke at gaae ud over de nødvendige Grændser. Men medens der, naar Sagen sees fra denne Side, ligesaa tidt nu som tidligere, hvor der var Spørgsmaal om Bestemmelsen af pensionsberettigede Lønninger, behøves en Bestemmelse om Maximum for de enkelte Lønninger, vil det paa den anden Side let indsees, at en saadan Bestemmelse kan i det enkelte Tilfælde kun virke skadeligt, idet den kan enten berøve Theatret eller sætte det ud af Stand til at erhverve sig en Capacitet, som det i et givet Øieblik kan være Theatret til langt føleligere Tab at miste eller undvære end de faa Hundrede Daler, om hvilke der i det paa-

gjældende Tilfælde er Spørgsmaal. Det maa herved heller ikke lades ude af Betragtning, at, naar der er Tale om Anvendelsen af den til contractmæssige Lønninger henlagte Sum, vil det for Theatret i økonomisk Henseende være ligegyldigt, om den anvendes paa een eller flere Personer, da i begge Tilfælde de 10 pCt. skulle udredes, og det vil formentlig let indsees, at det ofte kan være af langt større Betydning for Theatret at sikke sig eet Talent end at undvære to eller flere Utiliteter. Ministeriet skjønner derfor ikke rettere end, at det vil være i Theatrets velforstaaede Interesse i dette Punct at have saa frie Hænder som muligt.

ad §§ 4—5.

Uforandrede.

ad § 6.

Uforandret, kun at Tiden for Contracts Indgaaelse er indskrænket til 5 Aar, hvilket staaer i Forbindelse med de i §§ 9—14 omhandlede Forandringer.

ad § 8.

Uforandret.

ad §§ 9—14.

Blandt de Opgaver, som vare stillede Theatercommissionen af 1867 var en af de vanskeligste den at ordne Alderdomsforsørgelsen for Theatrets Personale paa en saadan Maade, at der, til hvilken Tid Theatret maatte ophøre at eksistere, ikke overfortes nogen Byrde i saa Henseende paa Statskassen. Commissionen løste Opgaven ved et Forslag om af Theatrets egne Midler at henlægge visse Procent af Engagementsbeløbet til Indkjøb af Livrenter for de Paagjældende, der havde staaet i Contractsforhold paa Aaremaal med Theatret. Lovforslagets §§ 9—18 begge incl.

Allerede det i Folkethinget nedfattede Udvalg kom i dets Betænkning til, at det maatte være hensigtsmæssigere at anvende Beløbet til Indkjøb af Livrenter i ubestemt Tid, og herpaa gif man under 2den Behandling af Lovforslaget ogsaa ind.

Naar Ministeriet nu i sit Forslag noget